

ROSE N STORM

De
Crescents

De Crescents Saga (Deel I)

Titel : De Crescents I
Auteur : ROSE N STORM
Eerste druk : 2023
Uitgever : La Nina Books
Cover : BetiBup33
Redactie : Kroon redactie
ISBN : 9789403701738

© www.Laninabooks.nl

ROSE N STORM

De
Crescents

| Young Adult |

*O*blivion: één planeet, drie rassen en ruim

zeshonderdvijfentachtig miljoen inwoners. Al eeuwenlang woedde er een oorlog tussen de drie rassen: de Oblivianen, de Crescents en de Heksenjagers. Alles draaide uiteraard om macht.

De Oblivianen leidden een vreedzaam bestaan waaraan een bruto einde kwam toen de Crescents hun gronden betraden. Ze maakten geen schijn van kans tegen de invallers.

De Crescents hadden maar één missie: een nieuwe leefbare planeet vinden om het probleem met de overbevolking van hun planeet Neoma op te lossen. Dat Oblivion al bewoond was maakte hen niet uit; ze eisten de planeet met geweld op.

De Crescents waren te sterk voor de eenvoudige heksen van Oblivion, en zo werd een groot gedeelte van de planeet in bezit genomen. Echter, hun overwinning was van korte duur, want niet lang na de invasie landden de eerste Heksenjagers op Oblivion. Met hun moderne technologie wisten de Heksenjagers zelfs de krachtige Crescents onder controle te krijgen en hun magie te blokkeren.

De oorlog die nu al een paar eeuwen woedde kostte vele levens en nog altijd was er geen duidelijke overwinnaar...

PROLOOG

*D*e regen kletterde op het asfalt en binnen een mum

van tijd waren de straten bedekt met een laag water. De storm had hen net zo overvallen als de Heksenjagers die nu door de straten van Moonrock Valley marcheerden. Het geruis van de oceaan leek wel tien keer luider dan normaal. Het was alsof zelfs de golven woest waren. Een vrouw rende door het paleis. Glassplinters van kapot gevallen flessen op de koude, stenen vloer veroorzaakten kleine wondjes onder haar blote voeten. Ze voelde het niet en rende verder tot ze bij de deur aan het einde van de gang was gekomen. 'Arabella'

Arabella lag te slapen, maar schrok wakker toen ze haar moeder haar naam hoorde roepen. Ze ging overeind zitten en keek slaperig naar de deur die met een zwaai openvloog. Haar moeder verscheen in de deuropening, in haar lange mantel. Haar prachtige bruine krullen stonden warrig overeind en Arabella kon zien dat er iets

niet in orde was. 'Mama? Wat is er aan de hand?' Ze stond op uit bed en liep naar het raam toen ze de flitsen zag en het geschreeuw buiten hoorde.

'Arabella, kom. We moeten nu meteen gaan.'

'Maar, wat is er aan de hand? Waarom schreeuwen die mensen zo?'

'Nu!' zei haar moeder streng.

Arabella dook ineen. Ze had de felle reactie van haar moeder niet verwacht. Normaal was ze kalm en beheerst. Hard als het nodig was, maar nooit tegen haar. De blik in haar moeders ogen zei genoeg; er moest wel iets ernstigs aan de hand zijn.

Ze keek toe hoe haar moeder wat kledingstukken uit de kast griste en haar vervolgens warm genoeg aankleedde. Haar favoriete muiltjes lagen in de hoek van de kamer en ze deed ze vlug aan.

Op dat moment klonk er een luide knal door de gangen van het paleis.

Arabella werd bang van haar moeder toen ze voor haar neerknielde en haar met een grimmige glimlach aankeek. 'Niet bang zijn, liefje. Alles komt goed. Ik wil dat je iets voor me doet: verstop je maar in die kast daar en wees heel stil,' zei ze dwingend.

Arabella knikte terwijl haar moeder een zoen op haar voorhoofd drukte.

'Ik hou van je. Haast je, er is niet veel tijd...'

Arabella haastte zich naar de grote kast, kroop erin en sloot de deur. Door de spleten van het hout zag ze hoe een groep mannen in de deuropening verscheen. Ze droegen wapens. Arabella had hen nog nooit eerder

gezien. Ze leken niet op haar volk en zagen er juist heel 'gewoon' uit. Ze zag hoe haar moeder haar magie op hen begon af te vuren en huiverde angstig toen ze een aantal mannen door de lucht zag vliegen. Eén van hen vuurde zijn geweer op haar moeder af. Er vloog een pijl door de lucht die in haar nek belandde. Ze zag hoe haar moeder schrok en opnieuw in de aanval wilde gaan, maar er kwam niets meer uit haar handen. De magie was verdwenen.

Twee mannen kwamen op haar afgerend en grepen haar bij de arm.

Arabella zag hoe haar moeder zich probeerde te verzetten, maar ze waren te sterk voor haar.

'Geef je over, heks!' riep een van hen.

De vrouw keek hem met een vernietigende blik aan en spuwde hem in zijn gezicht.

De man voelde zich duidelijk vernederd en trok een mes. Met een zwaai raakte hij de vrouw in haar hals en de bloedspetters vlogen over het tapijt.

Arabella snakte naar adem. Ze wilde gillen, maar wist zich nog net op tijd in te houden. Tranen stroomden over haar wangen en haar hart ging tekeer in haar borstkas, terwijl ze toekeek hoe het levenloze lichaam van haar moeder als een stuk vuil op de grond werd gegooid. Ze probeerde haar tranen tevergeefs in bedwang te houden. Een snik ontglipte haar en ze schrok van haar eigen geluid.

De man keek op naar de kast en richtte zijn wapen op de deur.

Arabella raakte in paniek. Ze kwam voorzichtig

overeind en bereidde zich voor om naar buiten te rennen. Even dacht ze dat de man zou schieten voordat hij de kast zou bereiken, maar gelukkig was dat niet zo. Zodra zijn hand de deurknop aanraakte, gaf Arabella een harde duw tegen de deur.

De man schrok en liet zijn mes vallen en dus zag ze de kans om er vandoor te gaan. Zo hard als ze kon rende ze de kast uit.

De mannen bij de deur waren te verrast om haar tegen te houden.

Ze rende naar de troonzaal. Achter de troon bevond zich een geheime gang die haar ongezien naar buiten zou leiden.

Vader had haar vaak genoeg verteld dat het de uitgang was voor als zich een noodsituatie zou voordoen. Ze rende snel verder, zonder ook maar één keer achterom te kijken. Hoe dichterbij de troonzaal kwam, hoe warmer het werd. *Waar kwam die warmte vandaan?* In de troonzaal kreeg ze al gauw antwoord op haar vraag: een zee van vlammen had zich door de zaal verspreid en reikte tot aan het plafond dat langzaam afbrokkelde. Zelfs de troon stond in de fik. De geur van brandend vlees drong tot diep in haar neusholtes door en het maakte haar misselijk. Door de rook heen zag ze dat er iemand op de troon zat. Het lichaam brandde langzaam weg. Een hand van de persoon stak uit het vuur en Arabella herkende de ring om zijn vinger. 'Vader?' Ze was zo in shock dat ze niet doorhad dat er iemand achter haar was verschenen. Ze voelde hoe een arm om haar lichaam gleed. De greep om haar middel verstevigde.

Arabella schopte hard om zich heen. Ze kreeg het voor elkaar om de persoon in zijn arm te bijten. Met een luide kreet liet hij haar los waardoor ze hard op de stenen vloer terechtkwam, maar ze kroop meteen weer overeind. Ze had nu geen tijd om aan de pijn te denken. Ze moest hier weg. Terwijl de man zijn geweer op haar richtte, rende ze naar de geheime uitgang die ze maar al te goed kende. Ze kon nog net op tijd tussen de vlammen door duiken voordat het plafond naar beneden kwam.

Buiten was het guur. De kou voelde aan als een klap in haar gezicht, maar het kon haar niets meer schelen.

Overal om haar heen stonden huizen in brand.

Langzaam vervaagden het gegil en de gewerschoten in haar hoofd. Ze voelde zich leeg en haar benen voelden zwaar aan. Met elke stap die ze zette leken haar voeten verder in de modder te zakken. Ze keek achterom om te zien of iemand haar was gevolgd, maar er was niemand te zien. Vlak voor het bos struikelde ze en viel met haar handen en knieën voorover in de modder. Ze schreeuwde het uit toen ze zich eindelijk realiseerde wat er zojuist was gebeurd. Door haar tranen heen, zag ze een figuur verschijnen tussen de bomen.

Arabella keek op en verlamd van de angst hield ze haar adem in.

De persoon had een olielamp vast die hij voor zijn gezicht hield, terwijl hij op haar neerkeek. 'Arabella Pendagon, kom maar met mij mee. Je bent nu veilig.'

HOOFDSTUK 1

Zeven jaar later...

Arabella staaarde naar de klok die aan de kale muur van het klaslokaal hing. Elke minuut duurde voor haar gevoel een eeuwigheid. Vandaag was school al vrij vroeg begonnen. Omdat een aantal leerlingen op excursie gingen, werd er van tevoren nog even snel een toets gemaakt. Het was nog niet helemaal zeker hoe laat de bus zou vertrekken, maar haar klasgenoten hadden er al om gewed dat hij toch al later zou komen dan verwacht. Ze zuchtte en keek naar de leraar die voorin de klas een boek zat te lezen. Dat was blijkbaar heel normaal als leerlingen een toets moesten maken. Meneer Gimble keek op van zijn boek en fronste zijn wenkbrauwen. Zijn zwarte haren die nog over waren, staken vanaf de zijkant van zijn hoofd alle kanten uit. 'Al klaar, mevrouw Pendagon?' vroeg hij verbaasd.

Arabella knikte en schoof het blaadje naar het puntje van haar tafel.

Meneer Gimble legde zijn boek neer, stond vermoeid op en liep naar haar toe. Bij haar tafel aangekomen pakte hij het blaadje en bekeek het aandachtig.

Arabella keek toe hoe hij zijn bril terug op zijn neus duwde en tevreden knikte. Zonder een woord te zeggen draaide hij zich om en liep terug naar zijn bureau. Alles leek zo gewoon, terwijl elke seconde van de dag een dreiging voor hen was. Het verbaasde haar dan ook dat de Heksenjagers hun stadje nog steeds niet hadden ontdekt. Er was al lange tijd sprake van oorlog. Tot nu toe had Ravensburrow, het dorp waar zij nu woonde, nog weinig erg in de oorlog gehad. Er was een schild om de stad heen gecreëerd door de heksen, zodat het onzichtbaar bleef voor de buitenwereld.

Arabella voelde een koude rilling over haar rug lopen. Ze was jaren geleden al op negenjarige leeftijd gevlucht voor de Heksenjagers die Moonrock Valley waren binnengevallen en als dat nu weer zou gebeuren... die gedachte beangstigde haar keer op keer.

Je zou denken: een stadje vol heksen zou zich makkelijk moeten kunnen verdedigen tegen een groep Heksenjagers. Helaas lag het net iets gecompliceerder. Het waren niet alleen de Heksenjagers die de bedreiging vormden, maar ook de andere heksen die met hen meevochten: de Crescents. Die deinsden nergens voor terug.

Na de dood van haar ouders had Zarco, een vriend van de familie de zorg voor Arabella op zich genomen, nadat

hij haar veilig uit de verwoeste stad had weten te krijgen. Nu was Arabella al jarenlang voor hem op de vlucht. Want voor iemand die zich als een ouder over haar had moeten ontfermen, had hij zich onmenselijk gedragen. Hij had dingen met haar gedaan die een volwassen man niet met een kind zou mogen doen. Hij zag haar als zijn bezit. Ze was speciaal, had hij altijd gezegd.

Arabella had geen idee wat hij daarmee bedoelde. Hij had het over bepaalde krachten, waarvan ze niet eens wist dat ze die had. Haar ouders waren inderdaad heksen, maar zolang ze zich kon herinneren had Arabella die krachten niet.

Zarco. Arabella zuchtte gefrustreerd. Hij had een leger van rebellen om zich heen verzameld door hen een nieuwe wereld te beloven waarin zij aan de macht zouden staan. Een wereld waarin de huidige wetten en regels niet golden en zij het voor het zeggen zouden hebben.

Maar zijn successen waren matig en hij werd gewantrouwd door hen die hem eens blindelings hadden gevolgd. Nu dwong Zarco velen zich bij hem aan te sluiten en hield zich bezig met het plunderen van gebieden en het vermoorden van hen die zich verzetten of niet sterk genoeg waren in zijn ogen om zich bij zijn leger aan te sluiten.

Arabella was net twaalf geworden toen ze weg was gevlucht bij Zarco, ziek en bijna gebroken door zijn misbruik.

Hij was met zijn mannen aan het vieren dat ze weer een

dorp hadden veroverd, toen de jonge man; Felor, die haar altijd in bescherming nam, naar haar toe was gekomen en haar had verteld dat het nu het moment was om te vluchten. Hij had een half verdoofde Arabella naar de rand van het bos gebracht en haar de weg gewezen. Arabella had zich later nauwelijks kunnen herinneren hoe ze Ravensburrow had bereikt, of hoelang ze erover had gedaan om er te komen. Maar ze had het gered, en was opgenomen door een lieve familie die haar behandelde of ze een van hen was. Een familie die geen vragen stelde of haar veroordeelde als ze weer eens schreeuwend of huilend wakker werd uit een van haar nachtmerries.

Arabella staarde bedroefd naar buiten. Hoe kon de wereld zo wreed zijn? Ze keek naar een jongen die iets verderop zat. Zijn donkere haren stonden warrig overeind, alsof hij zo uit zijn bed was komen rollen. Hij tikte zenuwachtig met zijn potlood op het examenblad dat voor hem op de tafel lag.

Drake, haar beste vriend. Hij was nog druk bezig met zijn toets. Ondanks haar gedachten verscheen er een glimlach op Arabella's lippen.

Hij was absoluut haar beste vriend. Ze kon altijd bij hem terecht als er iets was, ook al was het midden in de nacht. Ze kon zich geen leven zonder hem voorstellen. Vanaf het moment dat ze in Ravensburrow terecht was gekomen, had zijn oma haar een nieuw thuis gegeven.

Drake zuchtte terwijl hij zijn blaadje omgekeerd op het puntje van zijn tafel legde. Hij keek om naar Arabella, die moest lachen toen ze de uitdrukking op het gezicht van haar maatje zag.

‘Dames, is er iets?’ vroeg Meneer Gimble streng.

‘Nee hoor, meneer,’ antwoordde Drake terwijl hij knipoogde naar Arabella.

Meneer Gimble en zijn gevoel voor humor... Hij had altijd een grappige bijnaam achter de hand voor elke student. En "Dame" voor Drake, was er een van. Deels omdat Drake vaak vrouwelijke trekjes vertoonde, zoals zijn sierlijke gebaren en zijn liefde voor mode. Dat maakte hem juist uniek en interessant. Hem "dame" noemen, was slechts een speelse manier voor meneer Gimble om Drake's unieke persoonlijkheidskenmerken te erkennen en te omarmen.

Drake leek het echter nooit erg te vinden; sterker nog, hij speelde mee met de grap en begon zelfs e-mails te ondertekenen als "De Dame" met een smiley-emoji. Soms maakte hij Arabella zo aan het lachen als hij weer eens een van haar jurken had aangetrokken. Zijn obsessie met handtassen maakte zijn persoonlijkheid compleet. Soms had Arabella echt het idee dat Drake in het verkeerde lichaam was geboren.

Drake's twee jaar oudere broer Chase was een ander verhaal. Dat was echt het stoere "bad boy" type. Met

zijn leren jas, skinny jeans en tatoeages op zijn gespierde armen, was hij het tegenovergestelde van Drake.

Arabella ontwaakte uit haar gedachten toen meneer Gimble hen opnieuw aansprak.

‘Ik vind het heel prettig dat jullie je werk af hebben, maar er zijn een aantal personen die nog bezig zijn met de toets. Dus zouden jullie alsjeblieft nog even stil willen zijn?’ Hij keek hen met priemende ogen over zijn bril aan.

Arabella draaide zich terug op haar stoel. Ze aarzelde even, maar stak toen voorzichtig haar hand op.

Meneer Gimble zag het en zuchtte geïrriteerd. ‘Wat is er nu weer?’

‘Mag ik naar het toilet?’ vroeg ze verlegen.

Drake had moeite zijn lach in te houden en verschool zich achter zijn boek.

Meneer Gimble wees naar de deur en Arabella knikte tevreden.

Op de gang kwam ze een groepje jongens tegen.

Verrassend genoeg was een van hen Chase.

De andere twee waren zijn maatjes Jax en Brody. *Tja, wie kende Chase nou niet?* Met zijn knalrode haren kon je hem niet over het hoofd zien. Hij zat in het laatste jaar van Ravensburrow High, maar was voor een aantal weken

van school geschorst omdat meneer Gimble hem en zijn vrienden had betrappt op het gebruiken van magie in het openbaar. Als straf moesten ze een paar weken doorbrengen in een heropvoedingskamp, gespecialiseerd in het hersenspoelen van tieners die de regels hadden overtreden en magie hadden gebruikt. Dat was overigens niet het enige; hij was bijna nooit op school en als hij er wel was, dan bakte hij er zoals gewoonlijk weer eens niets van. Het was raar dat die knul Drake's broer was.

'Hé Bella, heb je me gemist?' vroeg Chase met een scheve grijns.

Arabella rolde met haar ogen en forceerde een glimlach. Chase was de enige die haar zo noemde.

'Goh, nu al terug? Natuurlijk heb ik je gemist,' zei ze. Ze boog zich voorover naar zijn oor. 'Als kiespijn. Wat gaan de weken toch snel als je rust hebt,' antwoordde ze sarcastisch. 'Welkom terug, trouble maker.' Ze gaf hem een duwtje en liep weg. Op de achtergrond hoorde ze Jax en Brody in lachen uitbarsten.

In het toilet bleef Arabella voor de spiegel staan en bekeek zichzelf. Het eerste dat haar opviel waren de blauwe kringen onder haar ogen. Dat kwam waarschijnlijk doordat ze de laatste tijd erg slecht had geslapen. Er maalde van alles door haar hoofd. Ze had

een naar gevoel, dat ze maar niet van zich af kon schudden.

Ze wist dat de Heksenjagers vroeg of laat ook Ravensburrow zouden vinden, de vraag was alleen: Wanneer?

Arabella schrok toen ze plotseling een luide knal hoorde, gevolgd door een krijsend geluid. *Was dat het alarm van de school?* Ze draaide zich vlug om en rende naar de deur. Ze keek door een kiertje de gang in en zag een aantal mannen langsrennen. Vlug trok ze zich terug en leunde geschrokken tegen de muur. Er werd geschreeuwd en Arabella hoorde een aantal meiden gillen. Ze luisterde aandachtig en probeerde te ontcijferen wat er werd gezegd. 'Breng iedereen naar buiten!' hoorde ze iemand schreeuwen.

Arabella deinsde achteruit, toen er een vuurbal langs de deur schoot. *Magie...* In Ravensburrow was het verboden om magie te gebruiken, tenzij er zich een noodsituatie voordeed. Het zou er namelijk voor kunnen zorgen dat hun stad op de radar zou verschijnen en dat de Heksenjagers hun locatie zouden ontdekken.

'Gabriël, controleer de toiletten!' klonk een strenge stem.

'Ja, meneer!' hoorde ze een jongensstem terugroepen.

Arabella's ogen vlogen wijd open van schrik en ze rende naar het achterste hokje van het toilet. Ze sloot zichzelf op en luisterde ademloos naar de voetstappen die steeds dichterbij kwamen. De deuren van het toilet werden één voor één open getrapt. Met haar benen opgetrokken keek ze vanaf de wc naar de donkere schaduw die onderaan de deur verscheen. Haar hele lichaam beefde.

Ze begon sneller te ademen terwijl angst haar lichaam over nam. *Was dit het dan?*

Iemand duwde tegen de deur, maar die zat op slot. Even dacht ze dat hij zich terugtrok, maar al gauw merkte ze dat dat niet zo was. Integendeel, hij trapte de deur in. Arabella greep van schrik naar haar hoofd en verborg haar gezicht achter haar knieën. Ze wilde gillen, maar zelfs dat lukte niet. Ze keek voorzichtig op en zag een jongeman voor haar staan. Hij had platinablond haar dat tot net boven zijn licht getinte schouders kwam. Hij droeg een rode band om zijn hoofd. Zijn ogen gloeiden met een Amber kleurige gloed die onmenselijk was en op zijn voorhoofd had hij het symbool van een halve maan.

Tijdens de geschiedenislessen hadden ze het vaak genoeg over de Crescents gehad, dus Arabella herkende het symbool als geen ander. Even leek het erop dat hij medelijden met haar had, totdat er een andere man bij kwam staan. Hij zei iets tegen de blonde jongen, maar Arabella begreep hem niet. Nadat hij de jongen had weggestuurd draaide de man zich om en pakte haar arm vast.

Arabella trok zichzelf los en gaf hem een trap, waardoor hij tegen de deur van het toilet viel en ze de kans kreeg om weg te rennen.

Op de gang vloog de magie haar om de oren. Ze dook weg en slaagde erin om de uitgang van de school te bereiken. Het felle zonlicht verblindde haar terwijl ze de voortuin van de school in rende.

De man zat haar nog steeds op de hielen. Overal stonden

bussen.

Arabella zocht wanhopig om zich heen, in de hoop Drake ergens te vinden. Op dat moment kwam er een andere man naar buiten die iemand naar voren duwde. 'Laat me los!' snauwde de jongen.

Arabella herkende de stem. 'Drake!'

Drake draaide zich om en probeerde Arabella's stem te lokaliseren.

Arabella rende naar hem toe en omhelsde haar vriend.

'Wat gebeurt er allemaal?' vroeg ze met een bevende stem.

'De Heksenjagers... Ze hebben ons gevonden!'

Er klonk een explosie aan de andere kant van de school. Een aantal Heksenjagers werd geraakt en vloog door de lucht.

Het tweetaal dook ineem en keek geschrokken op toen een van de verkoolde lichamen naast hen op de grond belandde. Vanuit de school kwam een aantal leraren naar buiten gestormd. Ze schoten met vuurballen op de indringers.

Een van de indringers hield zijn handen voor zich uitgestrekt en kaatste de ballen moeiteloos af. Het was de jongen van het toilet. Vanaf de andere kant werd er geschoten. Pijlen vlogen door de lucht en raakten de leraren. De een na de ander zakte door zijn benen. Meneer Gimble trok een pijl uit zijn nek en gooide die naast hem op de grond. Hij wilde opnieuw een vuurbal creëren, maar er kwam niets uit zijn handen.

Arabella zag hoe hij werd vastgegrepen door twee mannen die hem meesleurden. Ze realiseerde zich dat

deze mensen middelen gebruikten om de magie weg te nemen. Dat betekende dus dat ze geen kans maakten tegen deze groep.

‘Heb jij Chase gezien?’ vroeg Drake terwijl hij haar stevig vasthield.

‘Ik zag hem op de gang, voordat ze de school binnenvielen. Hij is vast ontsnapt,’ antwoordde Arabella, maar haar eigen woorden overtuigden haar niet.

Hun medeleerlingen werden in de bussen geduwd. De andere bussen waren al gevuld. Dat moesten burgers van de stad zijn. Ze wist dat iedereen hetzelfde lot stond te wachten. Nu waren Arabella en Drake ook aan de beurt. Beiden werden een andere kant opgeduwd. Arabella raakte in paniek. ‘Drake!’ Ze keek achterom en zag hoe de oude school in brand werd gestoken. Ramen knalden uit elkaar en glasscherven vlogen alle kanten op. De houten deuren van het gebouw brandden langzaam weg en in een mum van tijd was er nog nauwelijks iets van over.

HOOFDSTUK 2

*B*omen blokkeerden Arabella's uitzicht.

Ze realiseerde zich dat ze al een paar uur onderweg waren. Nu de zon langzaam verdween achter de hoge bomen, koelde het snel af. Ze was al helemaal vergeten dat ze die dag een toets hadden en dat ze eigenlijk nooit op excursie waren gegaan. Het voelde alsof ze ineens in een compleet andere wereld leefde. Ze kon niet langer helder nadenken. Ze zag iedere keer de beelden voor zich van de Oblivianen in Moonrock Valley die beschoten werden. Schreeuwende mannen, gillende meisjes... Was dit nou oorlog? Naast haar zat nog een meisje. Ze had haar knieën opgetrokken en staarde voor zich uit. *Toch gek.* Ze had het meisje nooit eerder gezien, ondanks dat de school toch vrij klein was.

Het meisje keek haar aan en staarde weer voor zich uit. 'Heb ik wat van je aan?' vroeg ze kattig. Arabella antwoordde niet. Ze keek alleen af en toe opzij.

‘Hé, als er iets is, zeg het dan gewoon. Ik hou er niet van als iemand me aanstaart.’ Het meisje duwde een lok van haar ravenzwarte haren achter haar oor.

De zon was nu bijna verdwenen en het werd snel donker. De bus stopte en Arabella hoorde hoe de bestuurders uitstapten en om de bus heen liepen. De deuren vlogen open. Ze werd opnieuw bij haar arm gegrepen en naar buiten gesleurd. De plek waar ze waren was omringd door hoge bomen. Verderop brandde er een aantal kleine lichtjes. *Dat moest hun verblijfplaats zijn.* Ze was nu al bang voor wat er zou gaan komen als ze hun eindbestemming hadden bereikt. Ze zag hoe een van de leerlingen tegenwerkte en zonder ook maar een woord werd hij met de achterkant van een wapen op zijn hoofd geslagen.

De jongen zakte door zijn knieën en bleef op de grond zitten.

Arabella wachtte tot de Heksenjager weg was en rende naar hem toe. Ze knielde naast hem neer in het zand en keek hem aan. ‘Brody?’ Haar ogen werden groot van schrik toen ze zag wie het was. ‘Gaat het?’ fluisterde ze terwijl ze de wond bekeek.

‘Arabella... Ze hebben jou ook te pakken.’ Brody kreunde en veegde het zand van zijn donkere huid. De pijn was zichtbaar in zijn bruine ogen.

Arabella zocht in haar zakken en haalde een doekje tevoorschijn. ‘Hier. Dat houdt het bloeden even tegen,’ zei ze zacht.

Een van de Heksenjagers riep iets en iedereen kwam in beweging.